

τήσωσι καὶ αὐτὴν τῶν δικαστῶν τὴν χρηστότητα, ἐπικροτούντων οὐχὶ σπανίως διαδίκων τε καὶ δικηγόρων, πολεμίας διακειμένων κατὰ τῶν μὴ ὑποχειρίων δικαστῶν.

Οὕτω δὲ καταρρέει ὁσημέραι τὸ δικαστικὸν οἰκοδόμημα καὶ οὐδεμία λαμβάνεται πρόνοια πρὸς ἀνθρώπων αὐτοῦ. Νόμοι ἐπουσιώδεις προκαλοῦνται καθ' ἑκάστην πρὸς ἀπλήν ἐπίδειξιν, ἥμιστα συντελούντες εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς ὅλης νομοθεσίας, καὶ πᾶν λαμβάνεται μέτρον πρὸς ταπεινώσιν τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, ὡς πολεμίας ἐν τῷ κράτει, οὐδὲν δὲ πρὸς ἀνύψωσιν αὐτῆς. Ὅδοί, κτίρια, προπαρασκευαί πρὸς ἐκτέλεσιν μεγαλουργῶν σχεδίων, ἅπαντα εἰσὶν ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει, καὶ οὐδεμία σκέψις, οὐδεὶς λόγος περὶ ἀνορθώσεως τῆς Δικαιοσύνης, οὐδεὶς ἀπολύτως !

Ἰδίως δ' ἐν τῷ Ἀρείῳ πάγῳ ἡ ἀπογοήτευσίς ὑπερβαίνει πάντα λόγον. Δικασταὶ δόκιμοι, κατατρίψαντες ὀλόκληρον τὸν βίον ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, αἰείποτε διακριθέντες ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐθυκρισίᾳ, ἀπέβαλον πάντα πρὸς τὴν ἐργασίαν ζῆλον, παρορώμενοι καθ' ἑκάστην καὶ καταφρονούμενοι ἀναξίως. Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου πάγου διατελεῖ εἰς ἀποσύνθεσιν ἐξ ὑπαιτιότητος τῶν κυβερνῶντων, ὡς πάντες ἀνακηρύττουσι διαπρυσίως: Ἐὰν μὴ ταχεῖα ἐπέλθῃ θεραπεία, τὸ ἀνώτατον δικαστήριον θέλει καταστῆ σῶμα νεκρὸν. Καὶ οὕτω πᾶσαι αἱ ἐλπίδες τοῦ νομοθέτου, ἃς ἐστήριξεν εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο, εἰς τὴν σοφὴν αὐτοῦ κρίσιν, ὡς τελευταίαν ἄγκυραν, ἀναθείς τὴν λύσιν τῶν διαφορῶν, ματαιωθήσονται πρὸς αἰώνιον αἴσχος τῶν συγχρόνων.

Δικαιούμεθα ἄρα γε νὰ προσδοκῶμεν ὅτι τὸ ἔτος, εἰς ὃ εἰσερχόμεθα ἤδη, θέλει εἶσθαι εὐμενέστερον πρὸς τὴν Δικαιοσύνην καὶ ὅτι τέλος πάντων ἡ Δικαστικὴ ἐξουσία, ὡς τρίτη ἐξουσία ἐν τῷ Κράτει, θέλει καταλάβει τὴν προσήκουσαν αὐτῇ θέσιν;

Ἄς εὐχόμεθα τοῦλάχιστον τοῦτο.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 28ῃ Νοεμβρίου 1888.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ

Ο ΕΡΜΟΣ ΚΗ ΑΚΛΗΡΟΣ

Ἄλοια ἔς τὸν ἔρμον κῆ ἄκκληρο,
 Πὸν κάποιον ἀκριβό του
 Κοντὰ δὲν ἔχει ὁ δύστυχος
 Εἰς τὸ προσκέφαλό του,
 Πρὶν τοῦ ἀφαιρέσῃ ὁ θάνατος
 Τὴν περιττὴ ζωή.

Ὁ φίλος ὁ στενώτερος
 Ἐμπρὸς του θάνε ξένος,
 Τὴν ὥρα πὸν τὸ χέρι του
 Ὁ ἀπλώσῃ πονεμένος,
 Μίαν κεφαλὴ γυρεύοντας
 Ν' ἀφήσῃ τὴν εὐχή.

Πόσαις φοραῖς οἱ γνώριμοι,
Ποῦ τάχα τὸν βοηθοῦνε,
Βαριῶνται ταῖς ἡμέραις του
Καὶ μόνο καρτεροῦνε
Τὴν ὥρα νὰ τοῦ ἀρπάξουνε
"Ὅσα πολλὰ ἔμποροῦν !

Κὴ αὐτός, ἀπὸ τὴν κλίνην του,
Προτοῦ νὰ ξεψυχῆσῃ,
Γέρνει μ' ὄργῃ τὰ βλέμματα,
'Σὰν νᾶθελε νοῆσῃ
Πόσο οἱ κακοῦργοι βιάζονται
Νὰ τὸν ξεφορτωθοῦν.

Ναί, πρὸς τὸ χῶμα πρόθυμος
Τὴν κεφαλὴν του κλίνει
'Ὁ δυστυχῆς, ποῦ ὀπίσω του
Μήτε ἀκριβοὺς ἀφίνει,
Μήτε χαραὶς ἐπρόσμενε
'Σ τοῦ κόσμου τὰ καλὰ.

'Αλλὰ 'ς τὸν ἔρμο τάφο του
Κάνεις δὲν θὰ δακρύσῃ,
Μήτε θερμὸ παράπονο
Θέλει ποτὲ ἀντηχῆσῃ,
Μήτε θὰ κλίνη ἐπάνω του
Μυρολόγιστρα ἐτιά.

Καὶ οἱ λίγοι ποῦ τὸ λείψανο
'Σὰν φίλοι ἀκολουθήσουν,
"Ὅλοι ψυχροὶ κὴ ἀμέριμνοι
Γιὰ πάντα θὰ τάφήσουν
'Εκεῖ ποῦ ὁ νυκτοκόρακας
Μονάχος ἀγρυπνεῖ.

Κάποιος ἐκεῖ σκληρόψυχος
Μὲ τοὺς πολλοὺς τὸν ρίχνει.
Καὶ τῆς ζωῆς του σβήνεται
Μὲ μιᾶς ὄλα τὰ ἔχνη,
'Ὡς νὰ μὴν εἶχε εἰς ὑπαρξί
Ποτέ του γεννηθῆ.

'Ὁ ξένος, ποῦ φιλέρευος
Τὸν κόσμον ταξιδεύει,
'Σ τὸ κοιμητήριο φθάνοντας,
Μόνο νὰ ἰδῆ γυρεύει
Τὸ φημισμένο μάρμαρο
'Ὀνόματος γνωστοῦ.

Μόνο 'ς αὐτὸ προσέχοντας,
Μὲ σέβας τὸ κυττάζει
Καὶ τὰ πολλὰ του γράμματα
Μὲ ὑπομονὴν διαβάζει,
'Ἐνῶ πατεῖ μ' ἀσέβεια
Τὸ χῶμα τοῦ μικροῦ.

"Ἐτσι κ' ἐκεῖ 'ς τὰ πτώματα
'Ἡ σκοτεινὰ βαρύνει !
'Αλοιὰ 'ς τὸν ἔρμο κὴ ἄκληρο,
Ποῦ 'ς τὴν αἰώνια κλίνη
Θλιμμένους κὴ ἀπροστάτετους,
Μίαν πλάκα δὲν κρατεῖ.

"Ἄχ, καὶ 'ς τὸν τάφο οἱ δύστυχοι
Θνητοὶ δὲν εἶνε ἴσοι !
'Ἡ τύχη, ἀφοῦ τὸ θυμὰ της
'Σ τὸν κόσμον βασανίσῃ,
'Σ τὸ λυπηρὸ βασίλειο
Δὲν παύει ν' ἀδικῆ.

"Ὅποιος θερμῆ δὲν ἄφησε
'Σ τὸν κόσμον μιὰ καρδιά
Νὰ τρέφῃ γιὰ τὴν μνήμη του
'Αγάπη κ' εὐσπλαγχνία,
Ζηλεύει γιὰ μνημόσυνο,
Γιὰ προσευχὴ διψᾷ.

Τὰ ροῦχα, τὰ βιβλία του,
Κὴ ὅσ' ἄλλα διατηροῦσε
Καὶ μὲ φροντίδα ἐσύναζε
Κὴ ὡς πλάσματ' ἀγαποῦσε,
'Σ τὴν ἀγορὰ γιὰ πούλημα
Σχορπιζονται κὴ αὐτά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΡΤΙΝΕΛΛΗΣ

